

GABRIELA FUTOVÁ

DOKONALÁ KLÁRA

ALBATROS

southern

5

n Martin

60W

data

plasma

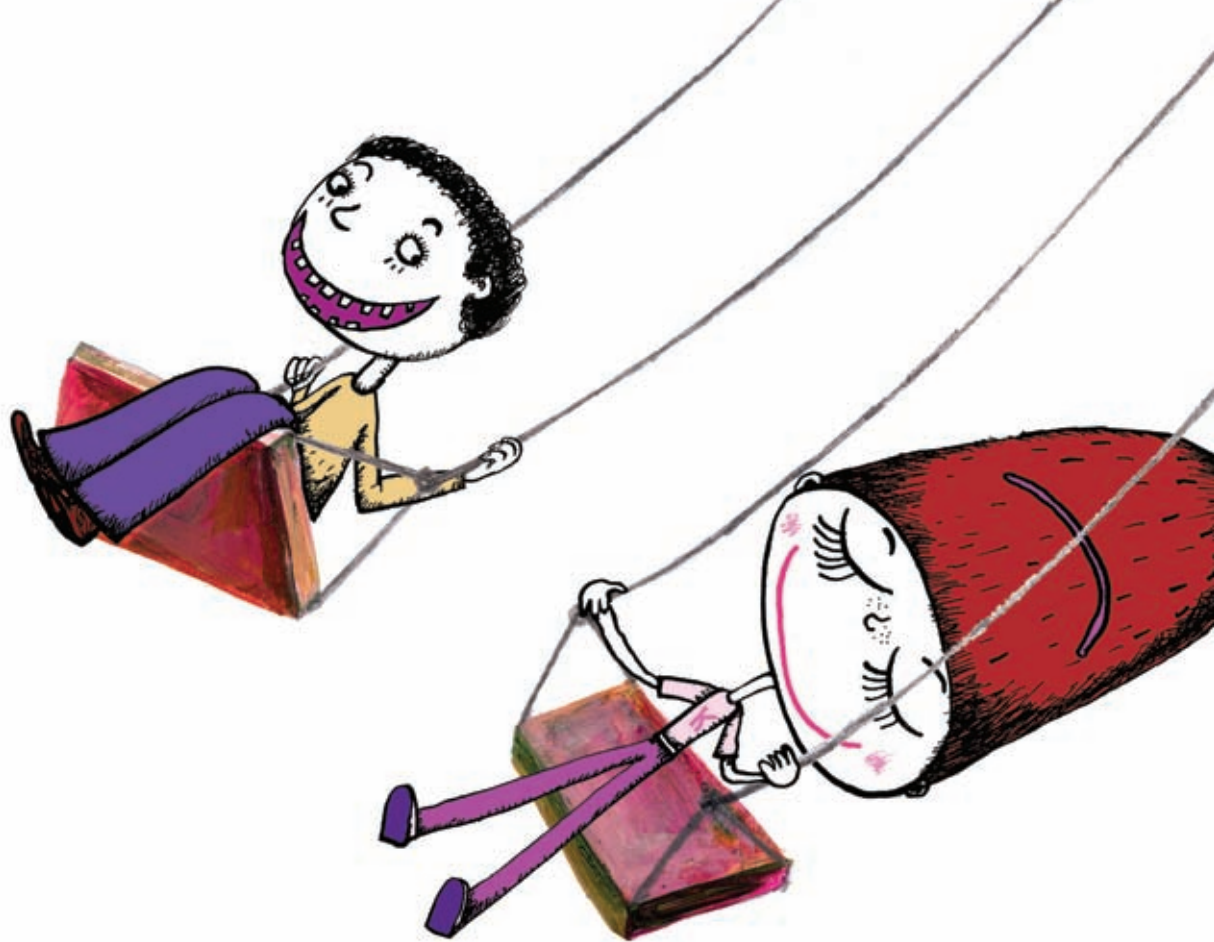
e

s

Gabriela Futová

Dokonalá Klára

GABRIELA FUTOVÁ

DOKONALÁ KLÁRA

© Gabriela Futová, 2008
Illustrations © Martina Matlovičová, 2014
Translation © Ivona Březinová, 2014

ISBN 978-80-00-03647-2

DOVOLTE, ABYCH SE PŘEDSTAVILA

Jmenuji se Klára a jsem dokonalá. Vím to, protože mi to všichni říkají. Mamka, tatka, babička i prababička. Vlastně... úplně všichni ne. Mám totiž i dědu. A ten jediný se o mně v tomhle smyslu ještě nikdy nevyjádřil. Ale to se nepočítá. Děda je starý mrzout, jak tvrdí babička, a řeči mrzoutů zas tak moc neplatí.

V září jsem začala chodit do školy. Vůbec jsem se nebála, školu totiž perfektně znám. Babička tam pracovala jako učitelka. Dokud nešla minulý rok do důchodu, chodila jsem někdy do práce s ní. Ve školce mě to už totiž přestávalo bavit.

Babička mě naučila číst i počítat. Kreslit umím odmalička, mamka říká, že mám talent. Zpěv mi taky jde. Nejradši zpívám prababičce – je sice trochu nahluchlá, ale můj zpěv určitě slyší. Pokaždé mi totiž dlouho tleská. A moc mě chválí.

Do školy jsem tedy šla připravená na sto procent.

„No, nevím, nevím, k čemu ti ta škola bude, když už všechno víš,“ usmíval se na mě tatka v můj první školní den. V duchu jsem mu dala za pravdu. Sama jsem byla zvědavá, co zajímavého mě ještě chtějí naučit.

„Určitě budeš nejhezčí děvče z celé třídy,“ pokyvovala hlavou prababička.

I v tom jsem s ní musela souhlasit. Máma mě oblékla na jedničku.

„A taky nejchytřejší,“ přidala se babička.

„Jo,“ zabručel děda, „a jediná budeš mít s sebou takový průvod.“ Rozzlobeně jsem na něj pohlédla. Nevadilo mi, že mě celá rodina doprovází. Věděla jsem, že babička má ve škole kamarádky, se kterými se ráda setká. Věděla jsem i to, že se chce svou vnučkou prvňáčkem pochlubit. A přesně tak to bylo. Když jsme přešli přes školní dvůr, zastavili jsme se ve sborovně. Babičku tam všichni objímali a líbali na tváře a obračeli se i na mě. Jako bych to neříkala. Zajímavější to bylo až ve třídě. Prohlížela jsem si svoje spolužáky a připadali mi k smíchu. Někteří se báli, jiní se styděli. Jen já jsem se

cítila jako doma. Nevyvalovala jsem na učitelku oči jako ostatní. Teta Magda k nám občas zašla na kávu, takže jsem ji znala.

„Umí už někdo z vás písmenka?“ zeptala se, když se s námi trochu seznámila.

„Já!“ vykřikla jsem a zdvihla jsem ruku nejvýš, jak to šlo. To aby si mě všimla. K mému velkému zklamání se rukou kolem mě zvedlo víc.

„A dovede někdo z vás už i číst?“

„Já!“ vyskočila jsem z lavice.

Teta Magda ke mně přistoupila a pohládila mě po vlasech.

„Dobře, děvčata. Zítra si to vaše čtení vyzkouším.“

Zůstala jsem zaraženě stát. Děvčata? Řekla děvčata? Rozhlédla jsem se po třídě, a vtom jsem si jí všimla. Seděla v poslední lavici a pořád ještě se hlásila.

„Můžeš si sednout, Klárko,“ upozornila mě teta Magda.

Poslušně jsem se posadila. Kradmo jsem se však stále ohlížela po dívce, která prý umí číst. Pche! To bych chtěla vidět.

PANÍ UČITELKA NENÍ TETA!

A taky jsem viděla. Teta Magda na svoje slova o čtení nezapomněla. Hned druhý den mi při první hodině podala knížku.

„Přečteš nám, Kláro, název této knížky?“

Než jsem stihla odpovědět, něčí hlas mě předběhl.

„To je Usměj se, srdíčko! Tu já znám, my ji máme doma!“ vykřikl kluk z prostřední řady.

„To neplatí!“ vyhrkla jsem. „Já to přečtu sama... a ve škole se nevykřikuje!“

„Klid, děti,“ zasáhla teta Magda. „Klárka má pravdu. Ve škole nevykřikujeme. Ve škole se pěkně tiše hlásíme. Když chceš, Mišo, něco říct, stačí zdvihnout ruku. Mluvit můžeš, až když tě vyvolám. Kdybyste všichni vykřikovali, stejně bych vám nerozuměla a byl by tu takový hluk, že by se vám z toho úplně zkroutily uši. A chodit venku se zkroucenýma ušima není žádná velká zábava, to mi věřte. Klárko, přečti nám tohle,“ otevřela teta Magda knihu a ukázala mi prstem řádek.

„Mi-lé děti,“ snažila jsem se číst co nejlépe. „Smě-jete se rá-dy?“

„Výborně, Klárko,“ pochválila mě teta. Pýchou jsem úplně povyrostla. „A teď Barborka.“ Vzala knihu a podala ji té dívce vzadu.

„Co je to za směš-směšnou otá-otázku? Ti nej-největší čtveráci a ši-ši-ba-šibalky mezi vámi ne-neu-neus-tá-le vy-vymýšlejí...“

Připadalo mi, že čte déle než já. A to se mi ani trochu nelíbilo. Rychle jsem zvedla ruku. Teta Magda mě vyvolala, až když Barbora dočetla větu úplně do konce.

„Klárko?“

„Teto Magdo, ona četla víc než já. Já chci taky ještě číst!“

Celá třída vyjekla. Teta Magda trochu zrudla.

„Ještě budeš mít příležitost, Klárko. Jen jsem vám chtěla ukázat, jak

to vypadá, když vám písmenka přestanou připadat cizí. Když se budete snažit, brzy si dokážete napsaný text přečíst úplně sami. A víte co? Za každý den, kdy se budete snažit, vám z téhle knížky přečtu jednu pohádku.“

„Teto Magdo, já znám jen některá písmenka!“ ozval se kdosi vzadu. Otočila jsem se a bylo mi to hned jasné. Říša ze školky. Ale nechápala jsem, proč oslovil učitelku stejně jako já.

„Hm,“ podrbala se teta na nose. „Musíme si něco vyjasnit. Vy jste žáci. A já jsem vaše učitelka. Tety necháme ve školkách, ano?“

„Ano,“ zahučela celá třída.

Naštvaně jsem pohlédla na Říšu. Kdyby se po mně neopičil, nemusela teta Magda něco takového vůbec vysvětlovat.

„Teto Magdo, ale já...,“ zvedla jsem rychle ruku.

„Paní učitelko,“ opravila mě. „I pro tebe jsem paní učitelka.“

Zklamaně jsem stáhla ruku. Ten Říša je fakt ťululum. Nespokojeně jsem se zavrtěla na židli. Koutkem oka jsem švidrala po spolužácích, jestli na mě neciví.

Necivěli. Za chvíličku už jsem na tu trapnou situaci zapomněla a soustředila jsem se na paní učitelku.

VČELKY KE MNĚ LÍTAJÍ RÁDY

Za dva dny jsem dostala svou první včelku. Měla jsem z ní opravdu radost. Doma jsem ji ukázala úplně všem, dokonce i sousedce přes plot. Aby včelka nebyla smutná, hezky jsem ji vybarvila. Brzy k ní přibyla další a ještě další. Včelky ke mně přilétaly, jako bych byla ta nejvoňavější kytička na světě.

Pravda je, že nelétaly jen ke mně. V krátké době měli skoro všichni spolužáci nějakou včelku. Proto jsem se rozhodla, že si ty svoje spočítám. Jedna, druhá, třetí... Jen za první měsíc jsem jich napočítala osmnáct. Nejvíc jich bylo z češtiny, ale i pár z matematiky se našlo. Víc mě však začalo zajímat, kolik včelek mají ostatní.

„Já jich mám sedm,“ počítal Míša na prstech.

„To já mám víc! Heč!“ vytahoval se Ríša. „Mám jich patnáct!“

„Ale máš i jedno prasátko a za prasátko se musí pět včelek odečíst!“ namítla jsem.

„Jak to víš?“

„Řekla mi to babička a ona je učitelka, tak to musí vědět!“ odsekla jsem.

Ríša svraštil čelo, jako by přemýšlel. Přemýšlení však dlouho netrvalo, protože ho kdosi trefil houbou na utírání tabule.

„Válka!“ vykřikl okamžitě, zdvihl houbu a hodil ji po Tomášovi.

„A co ty, Barborko? Kolik máš včelek ty?“ zastavila jsem se u její lavice.

„Já? Nevím,“ pokrčila rameny. Pak z tašky vytáhla jakousi knihu, otevřela ji a tvářila se, že čte.

„Nechceš je spočítat?“ dorážela jsem zvědavě. Barbora totiž byla skoro tak šikovná jako já. Ale opravdu jen skoro.

„Tak dobře,“ přikývla, pomalu pootvírala sešity a pustila se do počítání. „Osmnáct,“ oznámila po chvíli.

„Kolik?“ zeptala jsem se nevěřicně.

„Říkám osmnáct!“ A znovu se začetla do knihy.

„Nemůžeš mít osmnáct včelek! Určitě ne!“ namítla jsem rozhořčeně.

„Tak si je přepočítej, když chceš!“ odsekla a ani se na mě nepodívala. Jako by ji to vůbec nezajímalo.

Mně to ale nedalo. Prohlédla jsem její sešity a pozorně jsem všechny včelky sečetla. Bar-

bora nelhala. Opravdu jich měla přesně tolik jako já. V duchu mi to nešlo do hlavy. Byla jsem přesvědčená, že jsem lepší, ale včelky to nepotvrzovaly. Ani nevím jak, ale najednou jsem se na Barboru začala zlobit. Jen počkej, vyhrožovala jsem jí v duchu, však ty ještě uvidíš, že jsem lepší! Hned mi bylo fajn.

ZVÍŘATA DO DOMU NEPATŘÍ

Barbora vůbec netušila, že jsem s ní začala soutěžit. Jak jsme dostali nějaký úkol, vždy jsem hned po očku sledovala, jestli se nechystá přihlásit. Když jsme hráli nějakou hru, snažila jsem se za každou cenu být první. Zatím se mi dařilo. Od paní učitelky jsem slyšela samou chválu a doma to nebylo jiné. Nejlepší ale bylo to, že holky ve třídě se o mě doslova rvaly. Každá se chtěla se mnou kamarádit. Teda až na Barboru. Ona skutečně tolik kamarádek neměla. Asi proto, že si o přestávkách většinou četla.

Jednoho dne nám paní učitelka dala neobvyklý úkol. Měli jsme si doma připravit povídání o domácím zvířátku. Ti, kteří žádné zvířátko neměli, mohli mluvit o svých přáních: jaké zvíře by chtěli a jak by se o ně starali.

My doma žádné zvíře nemáme. Babička má ráda všude čisto a pořádek. Zvířata jsou podle ní špinavá a do bytu nepatří. Vlastně ani já jsem doteď žádné zvíře nechtěla. Rozhodla jsem se tedy, že budu vyprávět o tom, proč by doma zvířata neměla být. To mi poradila maminka.

Máme sice velkou zahradu, ale ani tam jsem si nedokázala představit něco živého. Babička a mamka jsou vyhlášené zahradnice. Jejich květinám se žádné v okolí nevyrovnej. Zvířata na zahradě, to by byla hotová katastrofa!

Druhý den bylo krásné počasí. Paní učitelka nás proto vzala na dvůr.

Sedli jsme si do kruhu a postupně jsme vyprávěli. Míša o tom, že by chtěl koně, Tomáš o svojí kočce. Pát'a se přihlásila mimo pořadí.

„Paní učitelko, támhle jde moje mamka. Můžu jít k ní?“

Učitelka se podívala směrem, kam Pát'a ukázala, a přikývla. Pát'a radostně vyskočila a odběhla. Všichni jsme se za ní trochu závistivě dívali.

„Pokračujeme, děti. Na řadě je Klárka.“

Trochu jsem si odkašlala a spustila jsem.

„Doma nemáme žádné zvíře. Ani na zahradě nemáme zvíře. Zvířata jsou špinavá a způsobují alergie. Mám radši květiny.“

Všimla jsem si, že paní učitelka trochu zdvihla obočí. Vtom se vrátila

Páťa. V rukou nesla něco chlupatého. Mělo to oči a čumák a děti na to vykuleně zíraly.

„To je můj pejsek,“ položila ho Páťa do trávy.

„Jé!“ vyhrkli všichni skoro naráz. Rychle vyskočili na nohy a chtěli si psa pohladit.

„Ten je roztomilý!“

„Nekousne mě?“

„Co mu dáváš jíst?“

„Počkejte, děti,“ zarazila je učitelka. „Vidíte, že se vás bojí. Zase si sedněte!“

Děti neochotně poslechly.

„Páťo, povíš nám o něm něco?“

„Jmenuje se Laky, nemáme ho moc dlouho. Je ještě malý, takže sem tam udělá loužičku i doma. Ale i tak ho mám moc ráda.“

Dívala jsem se na malé chlupaté psisko a potom na děti. Úplně všichni si chtěli na psa sáhnout. A úplně všichni chtěli být s Pátou. S tou Pátou, o které jsem ani pořádně nevěděla, že je v naší třídě. V té chvíli jsem se rozhodla.

TAKY CHCI PSA!

„Mami, koupíš mi psa?“ přivítala jsem mamku, sotva přišla z práce.

„Prosím?“ vyvalila máma oči, jako by před sebou spatřila mimozemšťana. „Psa? Sem? V žádném případě!“ zavrtěla rezolutně hlavou.

„Ale já ho nutně potřebuju!“ nedala jsem se.

„A řekneš mi na co?“

„Abych se měla o koho starat,“ odpověděla jsem přesvědčivě.

Máma se zaraženě odmlčela. Po chvíli vzdychla.

„Přece víš, jaký máme celá rodina na zvířata názor. Myslím, že to není dobrý nápad.“

Na to jsem nic neřekla. Usilovně jsem přemýšlela, co udělat, a hned mě to taky napadlo. Rozběhla jsem se za tátou.

„Tati? Co kdybychom měli psa?“

„Cože?“ Táta samým překvapením zapomněl zavřít pusu.

„No, měli bychom pejska a já bych se o něj starala.“

Táta se jen ušklíbl.

„Tohle ti, drahoušku, babička nedovolí. Nejde to!“

„Dovolí, nedovolí...,“ kousala jsem se do rtů. Babička byla opravdu tvrdý oříšek.

Při večeri jsem svou prosbu vytáhla znovu.

„Já bych tak chtěla mít pejska,“ povzdychla jsem si nahlas a dospělí zpozorněli.

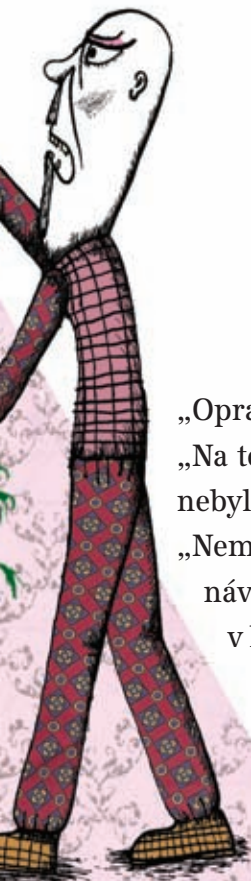

almatin

boter

„Opravdu?“ překvapil mě děda svým úsměvem. „A víš, že já taky?“
„Na to zapomeňte!“ prohlásila babička. „V tomhle domě pes nikdy
nebyl a nikdy taky nebude!“

„Nemusel by být uvnitř,“ namítl děda a já byla ráda, že se toho vyjed-
návání ujal. „Postavil bych mu na zahradě kotec. Tam úplně vzadu,
v koutě.“

„Na moji zahradu nevkočí!“ odsekla babička nemilosrdně.

„Dobře víš, jak si potrpím na květiny. Pes by mi je hned zni-
čil.“

„Jenže by ti je i hlídal. Vzpomínáš, minule... vyváděla jsi,

že ti někdo uřezal růže u plotu. Kdybys měla psa, nikdo by se něčeho takového neodvážil.“

Po zmínce o zloději růží přestala babička dál cokoliv namítat. Děda na mě vesele mrkl a já věděla, že je to na dobré cestě.

A taky bylo. Ještě ten večer jsme začali vybírat rasu psa. Mně to bylo jedno. Naším ale ne. Nejdřív se pohádala máma s babičkou. A pak babička s dědou. Máma totiž chtěla malého psa a na internetu našla ratlíka. Babička se rozhodla pro vlčáka. Kvůli zlodějům. Dědovi se ale vlčák moc nezdál, čímž babičku pořádně rozzlobil. Jen prababička se nehádala. Asi pořádně neslyšela, o čem je řeč. Hádku nakonec vyřešil táta. Naťukal něco do počítače a na obrazovce se objevil docela pěkný pejsek.

„To je kokršpaněl,“ prohlásil. „Není ani moc malý, ani úplně velký a babiččiny květiny by měl uhlídat bez problémů.“

A bylo rozhodnuto.

S PLYŠOVÝMI ZVÍŘÁTKY JE MÍŇ STAROSTÍ

Ve škole jsem se s budoucím psem hned pochlubila. Ani to jinak nešlo. Od té doby, co nám Páťa představila svého pejska, měla víc kamarádek. Některé holky k ní kvůli psovi začaly dokonce chodit i domů.

„Taky budeme mít psa,“ oznamovala jsem důležitě.

„Kokršpaněla. Budeme ho s Pátou chodit venčit společně.“

„To by bylo super,“ nadchla se Páťa. „Jak se bude jmenovat?“

„To ještě nevím,“ pokrčila jsem nos. „Ale určitě bude mít nejhezčí jméno na světě.“

Táta mezitím psa sháněl. Neustále prohlížel noviny i internet. Děda se taky zapojil. Úplně ožil a opravdu zhotovil kotec. Trůnila v něm dokonce i krásná bouda s červenou střechou. Nadšení zasáhlo celou rodinu. A já, já jsem se nemohla dočkat toho, až půjdu se psem na procházku.

Když táta po čase psa konečně přinesl, vítali jsme ho všichni. Malý hnědý tvor se nejdřív bál. Když se ale trochu osmělil, vyčural se v obýváku na koberec.

„Tak tohle ne!“ naježila se babička. „Pes má být venku! V domě už ho nikdy nechci vidět!“

Děda nechtěl babičku moc dráždit, a tak milého pejska vzal a zavřel ho do kotce.

„Už jsi mu vymyslela jméno?“

„Neměla jsem čas,“ vymluvila jsem se. Dívala jsem se na psisko, které očichávalo svůj nový domov, ale nic mě nenapadalo. „Jméno vymyslím později.“

V noci jsme vůbec nemohli spát. Pejsek venku skučel a naříkal, až to uši trhalo. Když se to už vážně nedalo vydržet, oblékl si děda župan a šel k němu. Pak už bylo ticho.

Druhý den jsem ze školy pospíchala, jak jen to šlo. V předsíni jsem jen

shodila tašku a utíkala jsem za psem. Děda si s ním na zahradě hrál.

„Tak vymyslela jsi mu jméno?“ ptal se mě už z dálky.

„Nevymyslela,“ škubla jsem rameny. „Nic mě nenapadlo.“

Děda nespokojeně zavrtěl hlavou.

„Tak vidíš,“ obrátil se k psovi. „Tolik tě chtěla, a na jméno ti kašle.“

Jeho hudrování jsem si nevšímala.

„Jdu s ním na procházku,“ oznámila jsem.

„Myslím, že to není dobrý nápad,“ namítl děda. „Pejsek si tu ještě ani nezvykl, a už ho chceš tahat do nového prostředí? Bude se bát.“

„Jenže já už jsem se rozhodla!“ dupla jsem si. „A je to můj pes!“

„Jak chceš,“ zamračil se děda.

Popadla jsem psa do rukou a vyrazila pro vodítko.

MALÍ PSI JSOU HLOUPÍ

Nasadila jsem štěněti obojek a připnula ho na řemínek.

„Pojď,“ zatahala jsem vodítkem.

Pes si vystrašeně sedl.

„Tak pojď! Musím tě ukázat kamarádkám.“

Pejsek se asi rozhodl trucovat. Tlapkami se zapřel do země a ani se nepohnul.

„Říkám ti po dobrém... pojď!“

Pes se zdvihl, ale za mnou nešel. Začal očuchávat zem a vrtět se. Po-

tom se zakousl do řemínku a nespokojeně za něj tahal. Nervózně jsem ho popadla do náruče a vyrazila jsem ven. U hřiště jsem psa opět položila na zem. Štěně se na mě divně zadívalo a ani se nepohnulo.

„Takováhle procházka je úplně na houby,“ zahudrala jsem. Kamarádky, které mě právě zahlédly, se ke mně nadšeně rozběhly.

„Jé, to je krásný pejsek,“ snažila se ho každá pohladit. „Jak se jmenuje?“ Vzala jsem psa zase na ruku. „Zatím jméno nemá,“ řekla jsem důležitě. „Ale určitě nějaké dostane!“

Štěně se najednou celé roztrásl.

„Chudáček, bojí se,“ litovaly ho spolužačky.

Vtom jsem na sobě ucítila něco teplého.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.